

Telefonfis

”Ring igen,” sagde Søren og lo.

Jimmy lo med og fandt klasselisten frem igen. Han lod fingeren glide ned over navne og telefonnumre på eleverne i 6.B og standsede ud for Pernilles nummer. Søren nikkede ivrigt.

”Gør det!”

Jimmy hostede et par gange for at kvæle den sidste latter, før han tørrede øjnene og tastede Pernilles nummer ind. Hele Jimmys familie havde hemmeligt nummer, så klassekammeraterne kunne ikke se, hvem der ringede eller spore opkaldet bagefter.

Den ringede et par gange, før Pernilles stemme svarede.

”Hallo?” sagde hun.

Jimmy svarede ikke. Han signalerede med en finger på læben til Søren og slugte så meget luft han kunne nå.

”Hallo?” gentog Pernille, før Jimmy slap luften løs igen.

En rumlende bøvs gav ekko i telefonen, så han kunne høre sig selv. Den blev ved og ved.

”Fuck dig,” skældte Pernille, men hun lød usikker. ”Hvem er det? Sig det.”

Jimmy afbrød forbindelsen, før de igen brød sammen i latter. De lo og lo, indtil maverne gjorde ondt og kinderne var våde af tårer.

Klokken var to om eftermiddagen, og weekenden var kun nået halvvejs. Søren var på besøg hos Jimmy, og nu lå de begge to og gispede efter vejret, høje af sukkerchok efter al den sodavand, chips og slik de havde indtaget. Jimmys forældre var ikke hjemme, så de behøvede ikke at dæmpe sig.

”Åh,” stønnede Søren til sidst og tog sig til maven. ”Er der mere cola?”

Jimmy rystede på hovedet og tørrede øjnene igen.

”Skal vi ikke prøve at skræmme en af pigerne?” spurgte han. ”Sådan for alvor?”

Søren nikkede, og Jimmys finger afsøgte igen navnelisten.

Han tastede hurtigt Helles nummer, og gjorde tegn til Søren om, at han skulle være stille. Telefonen ringede.

”Ja, hallo?” lød Helles stemme.

Jimmy sagde ikke noget. Han trak vejret dybt og hivende ned i røret.

”Hvem er det?” Helle lød både irriteret og lidt skræmt.

”Jeg kan se dig,” hviskede Jimmy ned i røret.

”Hold op med det fis,” svarede Helle.

”Jeg kan se dig igennem vinduet, Helle. Jeg kigger på dig.”

”Mark? Er det dig? Det er altså ikke sjovt.”

”Jeg kommer i nat, Helle,” Jimmys stemme blev dybere og hæsere for hver sætning. ”Jeg kommer efter dig i nat. Når du sover.”

Forbindelsen blev afbrudt, og drengene knækkede igen sammen af grin.

”Hvor fedt,” lo Søren. ”Igen, igen!”

Jimmy smilede og rømmede sig. Det kradsede i halsen, når han skulle forvrænge stemmen på den måde. Han tastede de første fire cifre i Rebekkas nummer, før fingeren smuttede og ramte nogle tilfældige taster.

”Hovsa,” sagde han, da der kom alt for mange cifre, og forventede den kendte hylende alarm, når nummeret ikke fandtes.

Han satte telefonen mod øret.

”Den ringer,” sagde han til Søren og begyndte igen at gøre stemmen dybere.

Søren rykkede tættere på for bedre at kunne høre.

”Jeg tror ikke, de tager den,” sagde Jimmy, da der lød et klik og en susen.

Det lød som om nogen havde taget den, men forbindelsen var meget dårlig. Jimmy lyttede til det elektroniske, brusende støj i telefonen og skulle til at afbryde, da en stemme i det samme lød.

”Er der nogen?”

Det var en mandestemme. Dyb og mørk. Den var svag, som kom den langt, langt væk fra.

”Hallo? Er der nogen?” gentog stemmen og Jimmy måtte tage tilløb.

”Jeg ved, hvad du har gjort,” brummede Jimmy ned i røret med så dyb stemme han kunne.

”Hvor er du?” svarede stemmen.

”Jeg ved, hvad du har gjort. Jeg har set det.”

Der blev helt stille i røret og Jimmy kastede et blik på Søren, der gav ham tommelfingeren opad.

”Hvem er det?” spurgte stemmen.

”Jeg er dit værste mareridt,” sagde Jimmy. ”Jeg er ham, der ved det hele.”

Endnu en pause.

”Hvem ... er ... du?” sagde stemmen meget langsomt.

”Du er færdig,” vrængede Jimmy. ”Jeg kommer efter dig i nat, og så er du færdig!”

Et brøl fyldte telefonen. Et langstrakt, fordrejet brøl, der fik Jimmy til at lette fra sengen.

Han afbrød forbindelsen, og de begyndte igen at le.

”Han blev godt nok sur,” lo Søren og tørrede sine øjne.

Jimmy stønnede og tog sig til maven. Det var hårdt at være så opkørt. Han rakte hånden ned i den nærmeste slikpose og proppede to af de sidste skumfiduser i munden.

”Skal vi ringe til flere?” spurgte Søren og Jimmy rakte ud efter telefonen.

Den ringede, lige før hans fingre nåede den. Ringede så højt, at det gav et sæt i dem.

”Erhk...” hostede Jimmy, der var ved at sluge en skumfidus hel.

Han så kort på displayet og tyggede så hurtigt han kunne.

”Hemmeligt nummer,” sagde han og åbnede telefonen. ”Det er min mor.”

Søren nikkede og tog også en håndfuld skumfiduser, da Jimmy satte telefonen til mod øret.

”Det’ Jimmy,” sagde han.

Der lød et klik og en susen i røret, som om forbindelsen ikke var god.

”Hallo?” prøvede han. ”Mor?”

Så lød en velkendt stemme igennem røret og fik ham til at stivne på stedet.

”Jeg kan se dig,” hviskede stemmen.

Jimmy stirrede på Søren med store øjne og kunne mærke en kold rislen ned ad ryggen. Det var hans egen stemme.

”Jeg kan se dig igennem vinduet,” fortsatte stemmen.

Jimmy afbrød og kastede telefonen fra sig.

”Hvad nu?” spurgte Søren.

Jimmy svarede ikke. Han stirrede på mobilen i sengen, som var det en stor fed edderkop, han lige havde fundet.

”Hvad sker der?” insisterede Søren.

”Det var mig selv,” sagde Jimmy og sank en klump.

”Fuck dig. Du prøver bare at skræmme mig,” sagde Søren og kastede en skumfidus efter ham.

Jimmy ignorerede skumfidusen. Han havde mistet al lyst til sjov og ballade.

Telefonen ringede igen, og både Jimmy og Søren spjættede. Jimmy stirrede på telefonens display, der blinkede i takt med ringetonen. Hemmeligt nummer.

Til sidst rakte han ud mod telefonen og samlede den op, idet den holdt op med at ringe.

”Pyh,” sagde han og satte telefonen mod øret alligevel.

Omgående blev øret fyldt med den susende, brusende støj fra en dårlig forbindelse, og Jimmy kunne igen høre sin egen stemme.

”Jeg kommer efter dig i nat. Når du sover,” hvædede hans egen stemme til ham.

Men denne gang var stemmen ikke alene. Der var andre lyde i støjen. Flere stemmer, der lå lige under overfladen, så han ikke kunne høre, hvad de sagde. Nogen råbte. Andre græd.

Han slap telefonen som havde han brændt sig og sprang op fra sengen, hvor han væltede skålen med chips. Søren så på ham med en rynke i panden.

”Slap nu af, Jimmy. Det er sgu ikke sjovt længere,” sagde Søren og børstede chips af tøjet.

Jimmy hev efter vejret og så rundt i værelset. Der var masser af gemmesteder.

”Hvad fanden sker der?” peb han.

Søren skulle til at svare, da hans egen telefon ringede. Han stivnede og så ned på displayet, før han himlede med øjnene og tog den.

”Det er Søren,” sagde han og vrængede af Jimmy.

Der var ikke umiddelbart nogen reaktion.

”Hallo?” sagde Søren. ”Hvem er det?”

Så kunne Jimmy selv på afstand høre en hviskende stemme, der sagde noget til kammeraten.

Søren blev helt bleg. Han afbrød forbindelsen og smed telefonen på gulvet.

”Er det dig, Jimmy?” spurgte han usikkert. ”Hvis det er noget, du laver, så sig det nu? Ellers bliver jeg fandeme sur.”

Jimmy rystede på hovedet.

”Jeg ved ikke, hvad der foregår,” sagde han med store øjne.

Jimmys telefon ringede igen.

Displayet lå og lyste på sengen, mens den ringede igen og igen. Jimmy rørte sig ikke. Søren heller ikke.

Til sidst blev den tavs. Et øjeblik efter begyndte Sørens telefon at ringe.

”Nej,” sagde Søren kort og snuppede telefonen fra gulvet.

Han holdt den langt fra kroppen, som var den giftig, og slukkede for den.

”Sådan,” sagde han til Jimmy og lod telefonen falde tilbage på gulvet.

Jimmy skyndte sig over til sin egen telefon. Den begyndte at kime igen, lige da han slukkede den. Displayet blev mørkt og tomt, og en lettelse bredte sig i brystet.

”Fy for pokker,” sagde Søren. ”Hvem tror du, det var?”

Jimmy trak lidt på skuldrene. Skrækken sad stadig i ham.

”En af pigerne, måske?” foreslog han, men han troede ikke selv på det.

”Jeg skal hjem,” konstaterede Søren og rejste sig. Ingen af dem havde lyst til mere slik og hygge nu.

Jimmy fulgte Søren til døren. Han skammede sig over det, men hver gang de åbnede en dør, gav det et lille jag igennem ham. Han var bange.

Bange for, at der skulle stå nogen.

”Søren?” begyndte han, da vennen tog sin jakke på ved hoveddøren.

Søren så på ham.

”Skal vi ikke sove sammen i nat?” spurgte Jimmy. ”Hjemme hos dig? Bare for sjov?”

Søren stivnede et øjeblik, men nikkede så.

”Jo. Jo, det kan vi godt. Kommer du over efter aftensmaden, så?”

Jimmy nikkede. Han havde ikke lyst til at ligge alene inde på værelset i nat.

Søren hilste og smækkede døren efter sig, før Jimmy gik ind i stuen.

Han lod blikket feje rundt og kunne ikke lade være med at bemærke, hvor mange steder derinde nogen kunne ligge skjult. Bag sofaen, under bordet, bag gardinet.

Han sukkede. Nu måtte far og mor gerne snart komme hjem.

Dagen skred langsomt fremad.

Timerne strakte sig uendeligt foran Jimmy, der sad i sofaen med benene trukket op under sig og ventede på selskab,

Da forældrene endelig kom hjem, var chokket kommet lidt på afstand. Han havde stadig ikke lyst til at sove alene og spurgte forældrene om lov til at sove hos Søren. Det var i orden. Det gjorde de tit.

Han overvejede om han skulle ringe til Søren og give besked, men hver gang han sad med den slukkede telefon i hånden, kunne han ikke få sig selv til at tænde for den. Han skulle ikke nyde noget af at sidde med den, hvis den ringede igen.

Efter aftensmaden pakkede han lidt skiftetøj til dagen efter, sagde farvel til forældrene og gik ud af hoveddøren. Han var knap nået halvvejs ned ad indkørslen, da en mørk skikkelse dukkede op foran ham.

”Hey,” sagde Søren, så Jimmy spjættede forskrækket.

”Fuck dig, mand,” stønnede Jimmy med en hånd på brystet. Hjertet hamrede af sted.

”Undskyld, men vi kan ikke være hos mig alligevel. Min mors nye kæreste ringede og vil gerne på besøg. Kan vi ikke være her i stedet?”

Jimmy pustede og forsøgte at få pulsen end i normalt tempo, da han nikkede.

”Selvfølgelig,” svarede han.

Sørens mors nye kæreste var en røv. De gad ikke være der, hvis han også kom.

”Kom, mand. Vi går lige ind og siger det til de gamle, og så ser vi en film. Er du frisk?”

Søren så lidt mat ud. Det var ikke så godt hjemme hos ham for tiden, vidste Jimmy. Han klappede kammeraten på skulderen og de gik indenfor.

Samme nat lå Jimmy og stirrede op i loftet.

Klokken havde passeret midnat nu, og han kunne ikke sove. Søren lå med ryggen til på en madras på gulvet ved siden af og havde tilsyneladende ikke de samme problemer. Hans tunge vejtrækning var den eneste lyd i huset.

Jimmy betragtede kammeratens sovende skikkelse. Han havde ondt af ham. Sørens forældre var blevet skilt for nogle år siden, og han kunne ikke lide, når moren fandt nye kærester. Det var hårdt.

Han havde været helt tavs under filmen og var ikke rigtig i humør til slik og hygge, så de gik tidligt i seng.

Nu virkede hele situationen med opkaldene lidt fjollet. Han kunne ikke regne ud, hvordan de havde gjort det, men nogen måtte vide, at det var dem, der lavede telefonfis.

En bil kørte forbi udenfor og lange skygger strakte sig hen over loftet, da lyset passerede. Det lignede lidt fingre. Jimmy havde været bange for den slags skygger, da han var mindre, men nu var han ikke længere en lille dreng. Kun tøsedrenge var bange for mørket.

Alligevel hævdede han sig på albuerne og kastede et blik på Sørens ryg. Selvom han lå med ryggen til, kunne Jimmy se, at han havde åbne øjne. Søren lod bare som om han sov.

Var han også blevet bange?

Blikket gled hen på skamlen ved siden af sengen. Hans tøj lå i en bunke der med den slukkede mobil øverst. Han havde ikke turde tænde den igen.

Hvor åndssvagt, egentlig.

Han lagde sig på siden, så han stadig kunne se Søren og tog mobilen. Der var ikke noget at være bange for. Hvor dum kunne man være?

Han tændte telefonen og satte den på lydløs, mens han holdt vejret.

73 opkald. Der var kommet 73 opkald, mens den havde været slukket og over 20 sms'er. Opkaldene var fra et hemmeligt nummer, og Jimmy følte igen uroen brede sig i kroppen. Hvem fanden ringede så mange gange, når telefonen var slukket?

Han sank en klump og begyndte at læse sms'er. Der var en masse fra klassen og et par andre venner, der skrev til ham. Rare sms'er. Gode at læse i mørke, når hjertet slog lidt for hurtigt.

Den sidste var fra Søren. Sendt klokken 23.

Hvorfor kom du ikke? Skulle vi ikke sove sammen?

Jimmy stivnede. Lå som frosset fast i sengen, indtil displayet igen blev mørkt og skyggerne omsluttede ham. Han var ikke alene.